

Č. 1039.

Zabírání bytů: * Podle zákona ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. nemohou býti zabrány byty nebo místnosti v budovách sloužících k železniční dopravě, zejména v budovách staničních.

(Nález ze dne 1. prosince 1921 č. 4065.)

Věc: Česká finanční prokuratura v Praze v zastoupení československého státu proti okresní správě politické v Rychnově n. K. stran zabránění bytu a místností.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: — — — — Stížnost spatřuje nezákonnost především v tom, že zabrány byly místnosti v budovách náležejících k železniční stanici. Nejvyšší správní soud usnesením odborného plena z 31. října 1921 vyslovil právní názor, že podle zákona z 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. nemohou býti zabrány byty nebo místnosti v budovách sloužících železniční dopravě, zejména v budovách staničních. Na tomto názoru právním založil soud i dnešní svůj nález. Při tom byla za rozhodnou uznána zejména úvaha, že citovaný zákon měl zřejmě na mysli jen omezení soukromoprávní dispozice s byty a místnostmi. Nevztahují se dle toho předpisy o zabránění bytů na případy, kdy dispozice s byty a místnostmi nemá svůj základ toliko v titulech práva soukromého, nýbrž v důsledku zvláštních předpisů právních podrobena jest ingerenci úřadů jako úřadů, t. j. jako nositelů moci veřejné. Tak tomu jest právě při budovách sloužících dopravě železniční, jejichž užívání podrobena jest zvláštním předpisům práva železničního a ingerenci úřadů železničních. Žalovaný úřad však právě tak jako I. stolice, vycházejí z opačného názoru právního, nevzal vůbec zřetele na otázku, jde-li v daném případě o budovy sloužící železniční dopravě, jak tvrdí správa železniční, a jest již z toho důvodu naříkané rozhodnutí v odporu se zákonem.

Ale i kdyby se nepřihlíželo k tomu, jde-li o budovy sloužící provozování železniční dopravy, jest zabírací výrok, naříkaným rozhodnutím potvrzený, nezákonný i proto, že neopírá se o žádný z důvodů v zákoně taxativně vypočtených, které jediné mohou býti po právu podkladem zabránění. — — — —

Z uvedených důvodů musilo býti stížnosti vyhověno a naříkané rozhodnutí zrušeno.

Č. 1040.

Ústavní práva politická: * Ani tenkrát, když v amnestičním výnosu bylo vysloveno, že vzejde-li pochybnost, zda se amnestie na určitý případ vztahuje, nebo že o stížnosti rozhodne s konečnou platností ministr spravedlnosti, není rozhodnutí takové konečné a nevylučuje, aby — když se pokračuje v řízení trestním — rozhodovaly příslušné soudy.

(Nález ze dne 3. prosince 1921 č. 14.123.)